

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: MIN MODER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "MIN MODER", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 204. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig04val-shoot-workid76928.pdf> (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

MIN MODER.

✕ OYERSÆTTELSEN af Sakses og Snorros Krøniker og af det oldengelske *Bjovulfskvad*, som udkom i *Juli 1820*, havde tæretsaaledes paa Grundtvigs Kraft, at han kun frembragte saare faa selvstændige poetiske Arbejder i Aarene 1817 til 1824. Kun nu og daskrev han nogle Lejlighedsdigte, hvoraf enkelte, som belyser hanspersonlige Forhold, her skal meddeles.

✕ I Foraaret 1818 bevilgede Kongen ham en aarlig Understøttelsepaa 600 Rdl. Sølv, og ved denne Hjælp kunde Grundtvig endelig den 12. August samme Aar holde Bryllup med Elise Blicher efter syvAars Forlovelse. Derimod søgte han endnu længe forgæves et Præstekald i København eller andensteds. - Endelig den 2. Februar 1821 blev han uden Ansøgning kaldet til Præst i Præstø og Skibbinge, til stor Glæde for hans gamle Moder, der, siden hun blev Enke, havde boet i den lille sydsællandske Købstad, en Miles Vej fra Udby.

✕ I halvandet Aar levede hun endnu, og saa' sin Frederiks ældste Søn, *Johan*, der blev født i Præstø den 14. April 1822. Men i September samme Aar døde hun, og Sønnen talte ved hendes Jordefærd den 23. September 1. Dagen efter stod Digtet *Min Moder i Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*. Det er senere optrykt i *Nordiske Smaadigte* (1838), Side 265-69, med Titelen: *Ved min Moders Grav* og med nogle Ændringer og Udeladelser. Af Vers 11, 12 og 21 er der dannet en Salme, som findes i *Salmer oga andelige Sange IV*. Nr. 300. Se Poet. Skr. V. Nr. 27.

*

205

Min Moder.

✕ Saa er nu brudt Din Vandrings-Stav,
Dit Time-Glas udrundet!
Saa har Du i den mørke Grav
Din sidste Boelig fundet!
Saa har jeg da, o, Hjerte-Stød!
En Moder kun i Jordens Skiød!

✕ Saa holdt nu Hjertet op at slaae,
Hvorunder jeg har hvilet!
Ei meer i Moder-Øine blaae
Jeg skuer Taare-Smilet!
I dybe Suk fra klemte Bryst
Hendøde, kvalt, min Moders Røst!

✕ Nu, hun er lagt i Ormegaard,
Nu er den Læbe tavnet,
Som kiærlig i de spæde Aar
Mig lærde Fader-Navnet,
Mig lærde, paa den mørke Jord,
At finde Lys i Herrens Ord!

✕ Mens Bølgen under *Hrone-Klint* 1
Sin Havfru-Sang istemmer,
Snart, med Din Kistes sidste Splint,
Hensmuldre Dine Lemmer,
Ja, dele nu alt bange Kaar
Med *Præstøe-Pyntens* Kirke-Gaard 2!

* 206

✕ Og, Moder kiær! ak, fra din Grav
Det Ord med sælsom Vælde
Udfarer over Bugt og Hav,
Vil Manges Moder gjælde;
Vil tone som en Klage-Sang
Ved Dronning-Liig i Dane-Vang!

✕ Ja, gamle Dagmar Danebod!
Du ogsaa var en Præste-Kvinde,

Med Taare-Smiil og Adels-Blod,
Med Skjoldmø-Hegn om bly Kiærminde;
Du mangt et Hierte-Stød forvandt,
Og seent Dit Time-Glas udrandt!

☒ Men, ak, tilsidst det dog udrandt,
Og knukket er nu Vandrings-Staven.
Det sidste Herberg Du og fandt
I Orme-Gaarden, Dødning-Haven;
I dybe Suk, fra klemte Bryst,
Hendøde, kvalt, Din gamle Røst!

☒ Mens Bølgen under høie Klinter
Besynger Dine Fienders Død,
Hensmuldrer Du i Høst og Vinter
I *Saga-Gravens* dunkle Skiød,
Og deler der fuldbange Kaar
Med Præstøe-Pyntens *Kirke-Gaard!*

☒ Dog, Øie! Tak, end i Din Grav,
For hvad Du har udstraalet!
Tak, Læber, som dog, før I tav,
Mig lærde Moders-Maalet!
Tak, Du, som fødte mig til Daab,
Indpræntede mig Livets Haab!

☒ *Min Frelser leve r, ogjegveed,*
Han vil til Støv nedtræde,
Hvor dybt end Orme-T and mig beed,
Skal jeg Ham see med Glæde!
O! dybt det Ord Du prænted ind,
Paa Moders-Maal, i Barne-Sind!

207

☒ Det Livets Ord jeg bygger paa,
Trods Orme, Vind og Vove:
Af Muld skal Dødninger opstaae
Og Frelseren høilove,
Naar Luren drøner saa i Skye,
At Stjerner falde, Bjerge flye!

☒ Naar Herren under Hoved-Guld
Fra Himlen aabenbares,
For i sit hele Helgen-Kuld
Paa Jorden at forklares,
Alt, hvad med Ham var Eet i Aand,
Opstaaer i Lysets Klædebon!

☒ Det er et Haab, o, Moder fiin!
Som Hjertet kan husvale;
Et Varsel er det Jorde-Lin,
Du lagdes med i Dvale,
For Straale-Kjortlen let og prud,
Du bære skal som Christi Brud!

☒ Dit Taare-Smil ei sank i Grav,
Din Afkom det skal arve;
Min spæde Søn Du mild det gav
Med Hjertets Regnbue-Farve;
Det følge ham, og Ætten hans,
Til det opgaaer i Sole-Glands!

☒ Saa er Din Røst ei heller død,
Hvor Hjerte raader Tunge,
Din Æt med den, i Lyst og Nød,
Skal tale, bede, sjunge;

Dit Hjerte-Suk med Psalme-Klang
Kun endes skal i Jubel-Sang!

☒ O, Moder! løst fra Sotte-Seng,
Igien hos Fader hjemme,
Du aander paa min Harpe-Stræng,
Det kan jeg grandt benemme;
Den toner over Bugt og Hav
Ved alle Danskes Moder-Grav!

208

☒ Ja, Olde-Moder faur og fim!
I Dødens Skygge-Dale
Du lagdes, med Dit Jorde-Lin,
Kun og i Vinter-Dvale;
Til Venne-Fryd og Fiende-Skam
Du stiger snart i Svane-Ham!

☒ Naar Lynet knitrer, Luren gaaer,
Forkynder Herrens Komme,
Af Graven Du med Fryd opstaaer,
At høre Herrens Domme,
Som Eet med Ham i Sandheds Aand
At bære Lysets Klædebon!

☒ Vel faldt Dit Maal paa Sotte-Seng,
Men sank dog ei i Graven,
Det gienlød i Din Psalter-Stræng,
Laae skjult i Rim-Staven,
Der fandtes det af ham, Du blid
Gav Taare-Smil i Nødens Tid!

☒ Det klinger nu paa Kirke-Gaard
Fra Sønne-Sønnens Tunge,
Som gladelig, naar Da opstaaer,
Skal Svane-Psalmen sjunge,
Paa gammelt Dansk, til over Skye
Han nemmer i Guds Huus det Nye!

☒ Saa priis, min Sjæl, den Herres Navn,
Som endte Dødens Dage,
Som kom fra Graven, os til Gavn,
Med Lys og Liv tilbage,
Som med sit Ord, før vi det veed,
Opvækker Støv til Herlighed!

☒ Omsvævet af min Moders Aand
Jeg føler det med Glæde,
At hvad der er i Herrens Haand,
Er altid nær tilstæde,
Med Livets Haab, med Lys og Trøst,
Hvor Hjertet slaaer i Christen Bryst.

209

☒ O, Moder-Støv og Moder-Aand!
Mit Hjertes Tak *Du* have,
Som lærde mig, i Lede-Baand,
Paa Herrens Ord at stave,
At stave, grunde, bygge paa
Det Ord, som aldrig skal forgaae!!

N. F. S. Grundtvig.